

دوره آموزشی تخصصی روش‌های آزمایشگاهی سنجش کیفیت آبزیان و محصولات آن‌ها با هدف ارتقای دانش تخصصی فعالان، پژوهشگران و دانشجویان این حوزه و آموزش روش‌های استاندارد ارزیابی کیفیت، ۲۶ مردادماه به صورت مجازی برگزار می‌شود.

به گزارش اقتصادسراسر آمد، دوره آموزشی «روش‌های آزمایشگاهی سنجش کیفیت آبزیان و محصولات آن‌ها» با تدریس دکتر آلیوفتيله، توسط پژوهشکده اکولوژی خلیج فارس و دریای عمان (موسسه تحقیقات علوم شیلاتی کشور) برگزار خواهد شد. این دوره با هدف آشنایی شرکت‌کنندگان با اصول علمی و روش‌های آزمایشگاهی ارزیابی کیفیت آبزیان و فرآورده‌های حاصل از آن‌ها طراحی شده است.

در این دوره آموزشی، ابتدا مفهوم کیفیت آبزیان و عوامل مؤثر بر آن از جمله شرایط زیست محیطی، شیوه‌های نگهداری، حمل‌ونقل و سایر عوامل تأثیرگذار بر سلامت و کیفیت محصولات شیلاتی مورد بررسی قرار می‌گیرد. همچنین انواع آبزیان خوراکی و محصولات متنوع تولیدشده از آن‌ها معرفی می‌شود تا شرکت‌کنندگان با ابعاد مختلف صنعت شیلات و ضرورت کنترل کیفیت در این حوزه آشنا شوند.

بخش اصلی این دوره به معرفی و آموزش روش‌های آزمایشگاهی سنجش کیفیت اختصاص دارد و شرکت‌کنندگان با آزمون‌های فیزیکی، شیمیایی، میکروبی و ارزیابی‌های حسی آشنا خواهند شد. همچنین نحوه به‌کارگیری ابزارها، تجهیزات و تکنیک‌های استاندارد برای ارزیابی کیفیت آبزیان و تفسیر نتایج آزمایش‌ها به منظور دستیابی به داده‌های دقیق و قابل اعتماد آموزش داده می‌شود.

این دوره فرصت مناسبی برای کارشناسان، پژوهشگران، دانشجویان، فعالان صنایع شیلاتی و آزمایشگاه‌های کنترل کیفیت فراهم می‌کند تا با جدیدترین روش‌های ارزیابی کیفیت محصولات آبی آشنا شده و توانمندی خود را در اجرای آزمون‌های تخصصی این حوزه ارتقا دهند.

پژوهشکده اکولوژی خلیج فارس و دریای عمان از مراکز تحقیقاتی و آزمایشگاهی عضو شبکه آزمایشگاهی کشور است که در استان هرمزگان و ذیل مؤسسه تحقیقات علوم شیلاتی کشور فعالیت می‌کند. این پژوهشکده خدمات آزمایشگاهی، آموزشی و پژوهشی خود را در حوزه اکولوژی و زیست‌شناسی دریا با تمرکز بر فیتوپلانکتون، زئوپلانکتون و ایکتیوپلانکتون به دانشگاه‌ها، مراکز پژوهشی و محققان سراسر کشور ارائه می‌دهد.

علاقه‌مندان می‌توانند برای شرکت در این دوره در زمان برگزاری از طریق نشانی <https://vc.areco.ac.ir/ch/pgoserich> و [ac.ir/ch/pgoserich](https://vc.areco.ac.ir/ch/pgoserich) وارد سامانه آموزش مجازی شوند.
نام کاربری ورود ۵۲۲۹۸P و رمز عبور pgoseriu است.

گروه راهبردی – مهدی استادی جعفری، مشاور توسعه و دکتری شهرسازی در تحلیلی حول محور راه نجات منطقه و ضرورت برون رفت از بلاتکلیفی در تجارت منطقه‌ای به «سراسر آمد» نوشت: همسایگی فقط یک موقعیت روی نقشه نیست؛ سرمایه‌ای است که اگر آن را انباشته نکنیم، هر بحرانی می‌تواند کل منطقه را به کام خود بکشد. این روزها اخبار مربوط به تنگه هرمز و تنش‌های اخیر، نه تنها دل سیاست‌مداران را لرزاند، بلکه نگرانی‌اش به جیب و سفره مردم ایران و کشورهای همسایه هم رسیده است. افزایش هزینه‌های بیمه کشتی‌ها، نوسان قیمت نفت و بلاتکلیفی در تجارت منطقه‌ای، همه نشان از یک واقعیت تلخ دارد: ما با همسایگان خود در یک قایق نشسته‌ایم؛ اگر این قایق دچار سوراخ شود، همه غرق خواهیم شد. اما راه نجات چیست؟ پاسخ را باید در مفهومی جست‌وجو کرد که شاید کمتر به آن پرداخته‌ایم: «سرمایه همسایگی».

«سرمایه همسایگی» یعنی چه؟

اجازه دهید خیلی ساده توضیح دهم. سرمایه همسایگی یعنی مجموعه‌ای از اعتماد، شناخت، منافع اقتصادی مشترک و زیرساخت‌های به‌هم‌پیوسته که بین کشورهای همسایه انباشته می‌شود. این سرمایه، هزینه همکاری را کاهش می‌دهد و توان منطقه را برای ساختن رفاه و ثبات مشترک بالا می‌برد.

نکته کلیدی این است که صرفاً همسایه بودن روی نقشه، هیچ سودی برای ما ندارد. هم‌مرزی ما را به هم‌افزایی نمی‌رساند، مگر اینکه زنجیره‌ای از اقدامات را پشت سر بگذاریم. این زنجیره به این شکل است:

سعادت منطقه‌ای → هم‌افزایی → همکاری پایدار → سرمایه همسایگی → اعتماد → شناخت متقابل → هم‌مرزی

همان‌طور که می‌بینید، نقطه شروع، جغرافیاست اما نقطه پایان، «سعادت» است. سرمایه همسایگی، آن پل میانی است که مجاورت خشک و بیروح را به رفاه پویا و زنده تبدیل می‌کند. هر پروژه موفق مشترک، هر مرز کارآمد، هر قرارداد قابل اتکا و حتی هر سفر توریستی و دیدار فرهنگی، ذره‌ای به این سرمایه اضافه می‌کند. متأسفانه، در سال‌های اخیر نه تنها به این سرمایه اضافه نکرده‌ایم، بلکه بخش زیادی از آن را به دلیل سوءظن‌ها و تنش‌ها از دست داده‌ایم و اکنون بحران تنگه هرمز، صورت حساب این کم‌توجهی را به ما نشان داده است.

«بحران هرمز» آزمونی برای سرمایه از دست‌رفته

ناآرامی‌های اخیر در تنگه هرمز، مختص یک درگیری نظامی ساده نیست. این تنگه، رگ حیاتی اقتصاد جهان و به‌ویژه اقتصاد کشورهای حاشیه خلیج فارس و ایران است. وقتی ایران در واکنش به حملات آمریکا و اسرائیل، تردد کشتی‌های مرتبط با آن‌ها را ممنوع می‌کند، عملاً تمام معادلات اقتصادی منطقه به هم می‌ریزد. اما سوال اینجاست: چرا یک بحران نظامی به سرعت به یک بحران اقتصادی تمام‌عیار تبدیل می‌شود؟

دلایلش این است که سرمایه همسایگی ما به اندازه کافی نیست، اگر میان ایران و کشورهای عربی جنوبی،

«بحران تنگه هرمز به ما هشدار می‌دهد که دیگر نمی‌توانیم با نگاه «تهدیدمحور» به همسایگان نگاه کنیم. منطقه غرب آسیا به یک زیست‌بوم به‌هم‌پیوسته تبدیل شده که در آن، امنیت و اقتصاد هیچ‌کس از دیگری جدا نیست

سرمایه‌ای از اعتماد و منافع مشترک عمیق وجود داشت، این تنش به‌راحتی از مجاری دیپلماتیک و اقتصادی مدیریت می‌شد و به انسداد کامل نمی‌انجامید. وقتی ذخیره اعتماد پایین است، کوچک‌ترین حرکتی تبدیل به بحران می‌شود. برعکس، وقتی سرمایه همسایگی بالاست، حتی در زمان درگیری، خط‌های ارتباطی باز می‌مانند و ترمیم روابط سرعت بیشتری پیدا می‌کند.

«ایران و همسایگان» فرصت‌های از دست‌رفته

ایران با ۱۵ کشور همسایه، یکی از بی‌ظن‌ترین موقعیت‌های ژئوپلیتیک جهان را دارد. تجارت ایران با همسایگان سالانه به حدود ۲۸ میلیارد دلار می‌رسید. همسایگانی مثل عراق، ترکیه و امارات، شرکای تجاری مهمی برای ما بوده‌اند. فراتر از اقتصاد، ما با کشورهایی مثل پاکستان و افغانستان، پیوندهای عمیق تاریخی، فرهنگی و مذهبی داریم که می‌توانست بستر اعتماد را فراهم کند. اما این ظرفیت‌ها تاکنون به‌خوبی به سرمایه تبدیل نشده‌اند. دخالت کشورهای فرامنطقه‌ای، تحریم‌ها، بی‌اعتمادی‌های تاریخی و گاهی رفتارهای یک‌جانبه، همه دست به دست هم داده‌اند تا زنجیره «هم‌مرزی به سعادت» در میانه‌های راه متوقف بماند. رهبر جدید انقلاب اسلامی نیز اخیراً بر

بررسی «سراسر آمد» با تحلیلی از مهدی استادی جعفری؛

«سرمایه همسایگی» خروج از نگاه «تهدیدمحور» از تهدید تنگه هرمز تا فرصت سعادت منطقه‌ای

قطع همکاری هزینه‌ای گراف پیدا می‌کند و این خودش تضمینی برای ثبات است.

۳- منطقه آزاد تجاری منطقه‌ای: اگر بتوانیم گام‌هایی برای ایجاد بازار مشترک یا تسهیل تجارت با همسایگان برداریم، منافع اقتصادی آنقدر در هم تنیده می‌شود که دیگر کسی به فکر تنش آفرینی نیست. همکاری ایران و تاجیکستان در حوزه نفت و فرآورده‌های نفتی می‌تواند الگویی برای سایر کشورها باشد. عملیاتی کردن ایده مناطق آزاد تجاری مشترک را در دستور کار قرار دهیم.

۴- مردم را به میدان بیاوریم: سرمایه همسایگی فقط به قراردادهای دولتی خلاصه نمی‌شود. گردشگری، تبادلات علمی و دانشگاهی، و حتی پخش سریال‌های مشترک فرهنگی، لایه‌های زیرین اعتماد را محکم می‌کند. وقتی یک تاجر ایرانی با یک تاجر قطری یا اماراتی رابطه دوستی و همکاری داشته باشد، سیاست‌های تنش‌زا نمی‌تواند به‌سادگی این رابطه را از بین ببرد.

سخن پایانی

بحران تنگه هرمز به ما هشدار می‌دهد که دیگر نمی‌توانیم با نگاه «تهدیدمحور» به همسایگان نگاه کنیم. منطقه غرب آسیا به یک زیست‌بوم به‌هم‌پیوسته تبدیل شده که در آن، امنیت و اقتصاد هیچ‌کس از دیگری جدا نیست. ما دو راه پیش رو داریم: یا اجازه دهیم کمبود سرمایه همسایگی، هر تنش کوچکی را به فاجعه‌ای بزرگ تبدیل کند، یا با اراده و برنامهریزی، دست به انباشت این سرمایه بزنیم.

سرمایه همسایگی، دیگر یک واژه آکادمیک یا آرزوی دست‌یافتنی نیست؛ یک ضرورت اقتصادی و امنیتی فوری است. بیاپید از همین امروز، از همین قراردادهای کوچک مرزی و همین گفت‌وگوهای ساده‌استانی شروع کنیم تا روزی برسد که نام «تنگه هرمز» به‌جای تداوی‌کننده تنش و بسته شدن، یادآور کریدوری پررونق

برای سعادت مشترک همه ملت‌های منطقه باشد. این آرزوی مشترک، با انباشت سرمایه همسایگی، به رویایی دست‌یافتنی تبدیل خواهد شد.

بدون شرح

قاب دوربین

عکس: اصغر بشارتی

بدون شرح...

فریاد عریزی - اقتصاد سراسر آمد